

Fővárosi Ítéltábla,
mint másodfokú közösségi védjegybíróság
8.Pf.21.867/2010/4.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Bérczes Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Bérczes László ügyvéd) által képviselt felperes neve (...) felperesnek a Dr. Csere Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Csere Sylvia ügyvéd) által képviselt (...) I. rendű, a Neuhauser Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Neuhauser Béla ügyvéd) által képviselt (...) II. rendű és a Dr. Balázs Katalin Ügyvédi Iroda (..., ügyintéző: dr. Balázs Katalin ügyvéd) által képviselt (...) III. rendű alperesek ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 22. napján kelt, 1.P.22.808/2010/8. számú ítélete ellen az I. rendű alperes 9., a II. rendű alperes 10. és a III. rendű alperes 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezéseit folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket személyenként, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek 20 000 - 20 000 (Húszezer - Húszezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A közösségi védjegybíróságként eljáró Fővárosi Bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes 2010. március 12. és 24. között azzal, hogy olyan kockamintás bevásárlótáskával felszerelt elektromos rollert kínált eladásra, hozott forgalomba és reklámozott, a II. rendű alperes 2010. március 18. és április 3. között azzal, hogy olyan kockamintás bevásárlótáskával felszerelt elektromos rollert kínált eladásra és reklámozott, a III. rendű alperes 2010. március 12. és március 24. között azzal, hogy olyan kockamintás bevásárlótáskával felszerelt elektromos rollert

hozott be az országba és azt forgalmazta, amely az alábbiakkal jellemezhető: drapp alapon szürke, fekete és piros csíkokból álló hálóminta, amely mintában a drapp színű négyzeteket fekete és szürke sávok keretezik, azok metszéspontjában szürke, fekete és világos színű négyzetek láthatók, e mintázatot pedig vékony piros csíkokból álló négyzetháló fedi, bitorolták a felperes ... lajstromszámú közösségi védjegyet, ezért az alpereseket eltiltotta a további jogsértéstől.

Kötelezte az I. és III. rendű alperest, hogy 15 napon belül szolgáltatassanak adatot a védjegybitorlással érintett termékek beszerzésére és értékesítésére vonatkozó számlák csatolásával a jogsértő termékek forgalmazásában résztvevőkről. Kötelezte az I., illetve II. rendű alperest, hogy az ítélet reá vonatkozó jogsértést megállapító rendelkező részét, kiegészítve azt a jogsértő termékről készült színes felvétellel 30 napon belül jelentesse meg saját költségén az I..., illetve a C... termék-katalógusban 1/8 oldal terjedelemben. Kötelezte a III. rendű alperest, hogy az ítélet reá vonatkozó jogsértést megállapító rendelkező részét, kiegészítve azt a jogsértő termékről készült színes felvétellel 30 napon belül jelentesse meg saját költségén a Kereskedő című újságban 1/6 oldal terjedelemben. Valamint elrendelte a III. rendű alperes mohácsi székhelyén található jogsértő termékek 30 napon belüli lefoglalását, azoknak saját költségén jogsértő mivoltuktól történő megfosztását oly módon, hogy a fenti jellemzőkkel bíró bevásárlótáskákat a rollerekről távolítsa el és azokat semmisítse meg. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte az alpereseket, hogy a felperesnek 15 napon belül külön-külön fizessenek meg 279 393 forint perköltséget.

A tényállásban megállapította, hogy a felperes a jogosultja a ... lajstromszámú színes ábrás, közösségi védjegynek, amelynek oltalma többek között a Nizzai Megállapodás szerinti 18. osztályban táskákra és bevásárlótáskákra terjed ki. A védjegy színei: vörös, teveszín, fekete és fehér, jellegzetessége a teveszínű háttérben futó kereszthálós mintázat, mely egymást derékszögben metsző vékonyabb piros csíkokból, továbbá 3-3 párhuzamos, egymást derékszögben metsző fekete csíkokból áll, amelyek közötti teret világosabb drapp színű csíkok töltik ki, ezek metszéspontja pedig 4 darab fehér színű négyzetet ad ki.

Rögzítette, hogy az I. rendű alperes „Tavaszköszöntő ajánlatok” című 2010. március 11. és 31. közötti időszakra szóló katalógusában elektromos rollert reklámozott, amelynek kormány alatti függőleges vázára egy henger alakú, bevásárlást segítő táska (bevásárlótáska) volt elhelyezve. Felperes az I. rendű alperes szolnoki üzletében 2010. március 12. napján tartott próbavásárlás során egy a katalógusban láthatóval megegyező kialakítású rollert vásárolt. A II. rendű alperes 2010. március 18. és április 3. közötti időszakra érvényes C... akciós katalógusában kínált elektromos bevásárló rollert az előbbiekkal jellemezve. A sérelmezett elektromos rollereket a III. rendű alperes importálta és értékesítette az I. és II. rendű alperesek részére. A rollerből a III. rendű alperes közel 100 darabot hozott be az országba eltérő mintázatú bevásárlótáskákkal felszerelve, azonban az azonos cikkszám miatt nem állapítható meg, hogy közülük mennyi volt a sérelmezett kockás kialakítású. Ismertette, miszerint a kifogásolt bevásárlótáska oly módon jellemezhető, hogy

drapp alapon szürke, fekete és piros csíkokból álló hálómintázatú, amiben a drapp színű négyzeteket fekete és szürke sávok keretezik, ezek metszéspontjában szürke, fekete és világos színű négyzetek láthatók, mindezt vékony piros csíkokból álló négyzetháló fedi. A bevásárlótáskán fekete téglalap alapon olvasható továbbá a pirossal írt „O” betű kivételével, kék színnel kialakított DAHON felirat.

A felperes 2010. március 19-én kelt levelében sérelmezte a jogsértést az I. rendű alperesnél, aki válaszlevelében arról tájékoztatta, hogy a terméket III. rendű alperestől szerezte be, aki a szerződésben szavatolta, hogy harmadik személyek jogait, jogos érdekeit az árucikkek nem sértik. Egyidejűleg vitatta, hogy az érintett bevásárló roller kosarának mintázata a védjeggyel összetéveszthető lenne és közölte, hogy haladéktalanul intézkedett a sérelmezett áruk forgalmazásának megszüntetése iránt. A II. rendű alperes a felperesi felszólító levélre nem reagált. A III. rendű alperes pedig maga kereste meg 2010. április 29-én kelt levelével a felperest, ebben szabadalmi ügyvivő szakmai érveivel vitatta a sérelmezett rollereken elhelyezett kosarak mintázatának jogsértő voltát.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a védjeggyel összetéveszthető mintázatú kosárral felszerelt roller eladásra felkínálásával, forgalmazásával és reklámozásával az I. rendű alperes 2010. március 12. és 24. között, eladásra felkínálásával és reklámozásával a II. rendű alperes 2010. március 18. és április 3. között, az országba való behozatalával és forgalmazásával a III. rendű alperes 2010. március 12. és 24. között bitorolta a perbeli közösségi védjegyét. Kérte alpereseket a jövőbeni jogsértéstől eltiltani, elégtételadásra kötelezni a N... és a H... című újságokban $\frac{1}{4}$ oldal terjedelemben, színes formátumban, kérte a raktáron található termékek lefoglalását és jogsértő mivoltuktól történő megfosztását akként, hogy azokról kerüljön eltávolításra és megsemmisítésre a bevásárlókosár, valamint számlák másolatainak csatolásával adatszolgáltatásra is igényt tartott. Kérte továbbá az alpereseket összesen 838 181 forint perköltség megfizetésére kötelezni egymás között egyenlő arányban azzal, hogy az ügyvédi munkadíjra 14,4 munkaórát számolt el, 180 eurós óradíj mellett.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték vitatva annak jogalapját.

Az elsőfokú bíróság a keresetet a Tanács Közösségi Védjegyekről szóló 207/2009/EK rendelete (a továbbiakban: Kvr.) 9. cikk (1) bekezdésének b) pontja, (2) bekezdésének b), c) és d) pontjai, 14. cikkének (1) bekezdése, valamint a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vt.) 76/D. §-a, 27. §-ának (1) bekezdése, (2) bekezdésének a)-f) pontjai, illetve (8) bekezdése alapján túlnyomó részben megalapozottnak találta.

Az alperesi előadással szemben mindenekelőtt rögzítette, hogy a hiteles lajstromkivonat szerint a perbeli közösségi védjegy nem háromdimenziós, hanem színes ábrás megjelölés. A tárgyaláson felperes által felmutatott DAHON felirattal ellátott, kockás mintás bevásárlótáska, a csatolt jótállási jegy, szerviz szelvény, az

elektromos bevásárló rollerhez adott használati utasítás, valamint a C...-katalógus 34. oldalán szereplő és az I... „Tavaszköszöntő árajánlatok” katalógusáról készült fénymásolaton található fénykép alapján megállapította, hogy a csatolt iratokon látható, illetőleg felmutatott kockás bevásárlótáska megegyezik az F/4. számú fénykép mellékleten szereplő termékkel, amit a felperes az általa vásárolt termékről készített. A csatolt 2010. március 12-én kibocsátott számla, illetőleg az I. rendű alperes pert megelőző válaszfeléből úgy ítélte meg, hogy nem merült fel kétség az I. rendű alperesben, hogy a roller tőle származik. Emellett figyelembe vette, hogy egyszeri beszerzés történt, ennek során közel 100 bevásárlótáskával ellátott elektromos roller került behozatalra és forgalmazásra és ezeknek csupán egy része rendelkezett a tárgyaláson felmutatott bevásárlótáskával. A bizonyítékok Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerinti értékelésével az elsőfokú bíróság arra a meggyőződésre jutott, hogy a III. rendű alperes az országba importálta a sérelmezett mintájú táskával ellátott rollert, azt forgalmazta az I. rendű alperesnek, aki a terméket eladásra felkínálta és tovább értékesítette, és a II. rendű alperes ugyancsak eladásra kínálta fel a terméket. Kiemelte, hogy az egyező cikkszámok miatt a kockás mintázatú bevásárlókosarakkal ellátott rollerek mennyisége nem kereshető vissza, az azonban tény, hogy ilyen színvilágú, mintázatú bevásárlótáska importálásra került Magyarországra és az I. és II. rendű alperesek katalógusában ilyen mintázattal került eladásra felkínálásra. Rámutatott, miszerint olyan körülményt nem jelöltek meg az alperesek, amely aggályossá tenné, hogy a felperes által vásárolt bevásárlótáska ne egyezne meg a tárgyaláson felmutatott, sérelmezett termékkel.

Rögzítette, hogy a sérelmezett termék a rollerre szerelt bevásárlótáska, ami beletartozik a védjegy által oltalmazott árukörbe, hiszen az a 18. osztályban kiterjed táskákra, bevásárlótáskákra és kézikocsikra is. Ekként a megjelölést hordozó alperesi termék és a védjegy árujegyzékében szereplő áru hasonlósága megállapítható.

Alaptalannak találta az elsőfokú bíróság azt az alperesi védekezést, hogy a bitorlás kizárólag teljesen azonos színű és kialakítású termék esetén valósulhat meg, tekintettel arra, hogy felperes a keresetét nem az azonosságra, hanem az összetéveszthetőségre alapította. Az összetéveszthetőséget az összbenyomás szempontjából vizsgálva megállapította, hogy a védjegy domináns elemeit a vörös, teveszín, fekete és fehér színvilágon túl a csíkozások egymáshoz viszonyított aránya, a sötétebb és világosabb színeknek a kockamintán történő elhelyezkedése, illetőleg a piros négyzetháló adja. Továbbá meghatározó az is, hogy a párhuzamos sötétebb színű fekete csíkok, illetőleg azok által befogott világosabb drapp színű sávok, valamint a metszéspontokban négyzetek helyezkednek el. Rámutatott, miszerint a perbeli bevásárlótáska alapszíne világos drapp, ami eltér a védjegy sötétebb teveszín árnyalatától. Az alperesi terméken sötétebb és világosabb szürke párhuzamos csíkok szerepelnek, amiket merőlegesen ugyanilyen csíkok kereszteznek. További hasonlóság, hogy a sötétebb csíkok közötti sáv világosabb alapszínű és a sávok találkozásában szereplő négyzetek még világosabb színűek.

Megítélése szerint azonban ez csekély különbözőséget mutat, ami csak a védjegy és az alperesi termék egymás mellé helyezése és azok tüzetes vizsgálata alapján fogalmazható meg pontosan. Ugyanakkor az átlagfogyasztó képzetében nem a csekély különbözőségek rögzülnek, hanem a nagyfokú hasonlóság ragad meg, ezért az árnyalatnyi eltéréseket nem veszi észre, egyszeri rátekintésre a sérelmezett bevásárlótáska és a védjegy mintázata számára összetéveszthetőségig hasonló.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a védjegybitorlás megállapítását nem befolyásolja az a körülmény, hogy a jogsértő termék milyen forgalmazási láncon keresztül, ténylegesen hol kerül forgalomba, illetve, hogy annak mennyi a fogyasztói ára, vagy hogy luxuskategóriába tartozik-e. Kiemelte, miszerint a védjegy ismertsége fokozhatja az összetéveszthetőséget, de egy védjegy ismertségének alacsonyabb foka nagyfokú hasonlóság esetén nem zárja ki az összetéveszthetőséget. Az pedig, hogy az alperesek vásárlói nem vásárlói a felperesi termékeknek önmagában nem jelenti azt, hogy azokat ne is ismernék. Érvelése szerint az összetéveszthetőséget a DAHON felirat elhelyezése sem zárja ki, mivel a védjegynek egyetlen domináns eleme van, a mintázat, ami szóelemet nem tartalmaz. Így a felhívott kifejezés nem nyújt kellő elhatárolást és az összbenyomás szempontjából elhanyagolható. Kitért rá, hogy a védjegybitorlás alól az I. és II. rendű alpereseket nem mentesíti a III. rendű alperessel kötött szerződésben vállalt szavatosság, ez kizárólag az alperesek egymás közötti viszonyára van kihatással.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította mindhárom alperes vonatkozásában a védjegybitorlást, és a jövőre nézve eltiltotta őket a további jogsértéstől. Az I. és II. rendű alperessel szemben mellőzte a lefoglalás és megsemmisítés elrendelését, azonban a III. rendű alperes esetében elrendelte a jogsértő termékek lefoglalását, azok jogsértő jellegtől való megfosztását, amit a táskák megsemmisítésében jelölt meg. Ugyancsak mellőzte a II. rendű alperes tekintetében az adatszolgáltatásra kötelezést, mivel a jogsértést csak az eladásra felkínálással valósította meg, azonban az I. és III. rendű alpereseket kötelezte adatszolgáltatásra a kereset szerint. Az elégtételadás körében a jogsértés súlyához és időtartamához viszonyítva eltúlzottnak találta a két országos lapban való közzétételt, ezért azt az I. és II. rendű alperesek esetében a saját katalógusaikban rendelte el, figyelemmel arra, hogy az eladásra felkínálás is itt történt. A III. rendű alperes tekintetében pedig a Kereskedő című magazinban rendelte el az elégtételadást és mindhárom esetben szükségesnek találta a beazonosíthatóság céljából azt, hogy a jogsértő termékről készült fényképek is közlésre kerüljenek.

A perköltségről az elsőfokú bíróság a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett. Annak mérséklésére nem látott indokot egyrészt a felperes és jogi képviselője közötti megbízási szerződésben foglaltak, másrészt annak alapján, hogy a munkaidő ráfordítást a 14,4 munkaóra felszámolásában nem találta eltúlzottnak, tekintettel arra is, hogy a külföldi felperessel történő kommunikációhoz az iratok lefordításával többletmunka merül fel.

Az ítélettel szemben valamennyi alperes fellebbezést jelentett be.

Az I. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Hivatkozott rá, hogy a III. rendű alperes szerződésben vállalt jogszavatosságot a termékekért, erre tekintettel vitatta a helytállási kötelezettségét és sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság indokolás nélkül utasította el a perből való elbocsátására irányuló kérelmét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vizsgálta a megjelölés és a védjegy összetéveszthetőségét. Érdemben előadta, hogy a skótkocka, mint alapmotívum nem helyezhető oltalom alá, önmagában nem alapozhatja meg az összetéveszthetőséget, így kiemelkedő szerepe van a színeknek és az összbenyomásnak, az pedig az ítéletben is megállapításra került, hogy a termékek alapszíne lényegesen eltér. Továbbá kizárja az összetéveszthetőséget az alperesi bevásárló kosár középső részén, szemmagasságban látható DAHON felirat, ami maga is védjegyoltalom alatt áll és erős megkülönböztető jelleget kölcsönöz a terméknek. Hangsúlyozta, hogy az összetéveszthetőség szakkérdés, az nem dönthető el a védjegyet és a megjelölést magán hordozó termékek egyidejű vizsgálata nélkül, amire azonban az elsőfokú eljárásban nem került sor, mert a felperes nem mutatott fel egyetlen Burberry terméket sem. Nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság a szabadalmi ügyvivő csatolt állásfoglalását és ennek indokát sem adta.

Érvelése szerint a sérelmezett termék elsődleges rendeltetése a helyváltoztatás céljára szolgáló eszköz és csak kiegészítő funkciót tölt be a rajta elhelyezett tárolásra szolgáló táskaszerű anyag. Mivel a védjegy közlekedési eszköznek minősülő terméken nem jelenik meg, így eltérő a termékek felhasználási köre. A próbavásárlás kapcsán megjegyezte, hogy arra kizárólag a jogszabályban meghatározott hatóságnak van jogköre és a felperes nem minősül ilyennek.

Sérelmezte, hogy az elégtételadás körében az elsőfokú bíróság a Pp. 215. §-át megsértve túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, mert a felperes nem kérte a jogsértő termékekről készült színes fotó megjelentetését, ezt azonban az ítélet rendelkező része mégis tartalmazza. Kifogásolta, hogy túlzott mértékben került megállapításra a perköltség is. Egyrészt a 180 Euró/óra összeg még külföldi megbízó esetén is igen magas ügyvédi munkadíj, másrészt a felszámított 14,4 órát is aránytalanul soknak találta és nem tűnt ki a határozatból deviza átváltási árfolyama sem.

A II. rendű alperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte, másodlagosan az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem derítette fel kellőképpen a tényállást és helytelenül értékelte a bizonyítékokat, mert a csatolt kisméretű, rossz minőségű fénykép alapján nem állapítható meg, hogy jogértő mintázatú táska található-e a

rolleren, ahhoz további bizonyítás elrendelésére lett volna szükség. Ennek okán az ítélet megalapozatlan és hatályon kívül helyezése szükséges.

Érdemben vitatta a védjegybitorlást, hangsúlyozva, hogy mivel színes ábrás védjegyről van szó, ami egy ismert mintára, a skótkockára vonatkozik, a védelem szűken értelmezendő, az kifejezetten a benne szereplő színösszeállításra és arányú formára terjed ki. A kifogásolt terméken található mintázat pedig több szempontból is eltér a védjegytől. Így alapszíne lényegesen világosabb árnyalatú barna, benne nem csak piros és fekete, hanem piros, fekete és szürke vonalak is találhatóak, utóbbiak téglalapban metszik egymást, míg a védjegyben négyzet alakban, továbbá köztük a mező minden esetben fehér színű, míg a védjegyben a fekete vonalak közötti rész szürke és fehér színű is. További lényeges meghatározó elem a táskákon a DAHON felirat, ami még a felületes szemlélőt is eligazítja. Érvelése szerint annak is jelentőséget kell tulajdonítani, hogy eltérő a fogyasztói közönség és teljesen más az alperesi és felperesi termékek rendeltetése. Végül eltúlzottnak találta a megítélt perköltség összegét, rámutatva, hogy az igényelt ügyvédi munkadíj a jogszabályban meghatározott mértéket jóval meghaladja és az sem került értékelésre, hogy a II. rendű alperes forgalmazási, illetőleg behozatali tevékenységet nem valósított meg.

A III. rendű alperes elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésére irányult.

Érvelése szerint az elsőfokú bíróság több alkalommal megsértette az eljárás lényeges szabályait. Nevezetesen egyáltalán nem határozta meg, hogy mely termék képezi a per tárgyát, hol kockamintás bevásárló táskával felszerelt elektromos rollert, hol elektromos rollert, hol bevásárló rollert vagy csak egyszerűen bevásárlótáskát, bevásárló kosarat említ. Álláspontja szerint az eljárás tárgyát kizárólag a jól ismert DAHON védjeggyel ellátott, személyszállításra alkalmas elektromos roller képezi, amit a fogyasztók a közlekedési eszközök között keresnek. A sérelmezett termék nem sorolható a bevásárlótáskák és kézikocsik közé, a roller a 12. áruosztályban szerepel, amire a védjegy oltalma nem terjed ki. Ezért az ítélet tévesen hivatkozik a 18. osztályra és az oltalmi kört kiterjesztve vizsgált egy olyan terméket, amire a védjegy oltalma nem terjed ki, különös tekintettel arra is, hogy az oltalom a bőrből és műbőrből készült termékekre vonatkozik. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelt olyan szempontokat, amelyeket a közösségi jog kötelezővé tesz, így nem szólt a védjegy piaci ismertségéről, ennek folytán nem derült ki, hogy volt-e olyan ismertsége, amely fokozhatja az összetéveszthetőségét vagy esetleg alacsony fokú ismertség esetén egy esetleges nagyfokú hasonlóság indokolja-e az összetéveszthetőséget. Továbbá azzal is súlyos eljárási hibát vétett, hogy saját szemmel nem győződött meg az összetéveszthetőségről, mivel nem hasonlított össze egy időben a védjeggyel ellátott egyetlen terméket sem a per tárgyát képező elektromos rollerrel, mégis gondolati spekulációba bocsátkozott a két mintázat keltette gondolattársításokról, továbbá nem hívta fel a felperest a védjeggyel ellátott saját termék felmutatására. Ráadásul az elsőfokú bíróság a

fekete-fehér színvilágú használati utasítást és az I... katalógus másolatát elfogadta egy olyan jogvitában, amiben a színvilág meghatározó jelentőséggel bír.

Megítélése szerint az alapszínek és azok száma közötti eltérés önmagában kizárja az összetéveszthetőséget, márpedig a mintázatok színében határozott eltérés mutatkozik. Kifejtette, miszerint az elsőfokú bíróság azzal a minden ténybeli alapot nélkülöző megállapításával, hogy a védjegy egyetlen domináns eleme a mintázat, indokolatlanul kiterjesztette a védjegy oltalmát, hiszen azt a felperes is csak a 4 meghatározott színben jelölte meg. Emellett összetévesztette a tartan, azaz skót kockás minta okozta képzettársításokat a védjegy által okozott képzettársítással, erre utal, hogy az ítéletben a rollerre szerelt tartókat több alkalommal is leegyszerűsítve kockamintának írja le. Hangsúlyozta, hogy a lajstromozott több ezer tartan védjegy is azt igazolja, hogy a megkülönböztető erőt éppen az eltérő színvilág biztosítja, aminek az elsőfokú bíróság tévesen nem tulajdonított jelentőséget, mint ahogy tévesen értékelte jelentéktelennek a DAHON feliratot is. Sérelmezte azt is, hogy az ítélet egyetlen mondat erejéig sem utalt R... T... szabadalmi ügyvivő véleményére. Ismételten hivatkozott rá, hogy a felperes nem tudta hitelt érdemlően igazolni, hogy a tárgyaláson felmutatott tartót a III. rendű alperes által forgalomba hozott rollerről szerelte le, illetve, hogy ilyen mintával volt felszerelve az I. rendű alperesnél vásárolt termék. Eltúlzottnak ítélte a megállapított perköltséget is, mert nem látta igazoltnak, hogy a felperesi képviselő valóban a megjelölt óraszámot fordította volna az ügyre és elfogadhatatlanul magasnak találta a kikötött óradíjat is.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, annak helyes indokaira tekintettel. Hangsúlyozta, miszerint a színek és a minta egyaránt meghatározó elemei a védjegynek. Az áruosztály hasonlósága kapcsán arra hivatkozott, hogy a védjegy oltalma a 24. osztályban kiterjed a textilárura, illetve a 28. osztályban a játékok, sportfelszerelések és ezek huzataira is. Ugyanakkor előadta, hogy a tárgyaláson felmutatott, a vásárolt rollerről leszerelt tartozék megfelel a táska funkciónak. Kitért rá, hogy a védjegybitorlási perben szükségtelen a felperesi terméket a kifogásolt áruval összevetni, az összetéveszthetőség pedig nem szakkérdés.

A döntésnek az adatszolgáltatásra kötelezés, valamint a lefoglalás, illetve a megsemmisítés iránti kérelmet részben elutasító rendelkezéseit a fellebbezések nem támadták, ezért ebben a részében az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedett.

Az alperesek fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen feltárta, abból okszerű következtetésre és helyes döntésre jutott, amivel indokaira is kiterjedően a másodfokú bíróság egyetértett.

Az elsőfokú bíróság a Kvr. 9. cikk (1) bekezdésének b) pontja, (2) bekezdésének b), c) és d) pontjai, 14. cikkének (1) bekezdése, valamint a védjegyek és a földrajzi

árjelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vt.) 76/D. §-a, 27. §-ának (1) bekezdése, (2) bekezdésének a)-f) pontjai, illetve (8) bekezdése alapján helyesen állapította meg az alperesi jogsértést és megfelelően alkalmazta velük szemben a jogkövetkezményeket is.

Mindenek előtt a másodfokú bíróság rámutat, hogy valamennyi alperes perben állása helyénvaló volt, mert, amint arra az elsőfokú határozat indokolása is kitért, a III. rendű alperes jogszavatossági nyilatkozata nem jelent kimentést a védjegybitorlás alól, annak legfeljebb az alperesek belső viszonyában lehet jelentősége. A védjegyjogosult kizárólagos joga alapján felléphet mindazokkal szemben, akik a védjegyet engedélye nélkül használják. Ezért nem történt eljárási szabálysértés azzal, hogy a II. rendű alperest az eljáró bíróság nem bocsátotta el a perből. Megjegyzi ugyanakkor a fellebbviteli bíróság, hogy az elbocsátás megtagadása kérdésében a Pp. nem ír elő alakszerűséget, ezért erről nem kell önálló határozatot hozni és értelemszerűen jogorvoslatra sincs lehetőség. A kifejtettek szerint a II. rendű alperes tekintetében nem volt akadálya az elsőfokú döntés érdemi felülvizsgálatának.

Az alperesek aaptalanul sérelmezték, hogy az elsőfokú eljárásban nem került megállapításra, hogy milyen árú képezi a sérelem és így a per tárgyát. Az elsőfokú bíróság határozottan megjelölte, hogy a jogvita alapjául a III. rendű alperes által az országba behozott elektromos roller tartozékát alkotó, arról leszerelhető, négyzethálós mintázattal ellátott bevásárlótáska szolgál, amit egyébként a felperes mind az első-, mind a másodfokú tárgyaláson természetben is felmutatott. A másodfokú bíróság osztotta azt az elsőfokú bíróság és felperes által kifejtett érvelést, hogy a kifogásolt termék beilleszthető a védjegy árujegyzékének 18. osztályába tartozó táskák és bevásárlótáskák sorába. Másrészt a védjegy oltalma a 28. osztályban kiterjed a sportfelszerelések huzataira is, amelyekkel a sérelmezett termék hasonlatossága ugyancsak megállapítható. Ekként az alperesi rolleren található, tárolási lehetőséget biztosító tartozék, függetlenül attól, hogy annak a roller szempontjából csupán kiegészítő funkciója van, hasonló az oltalmazott termékkörhöz. A III. rendű alperes eredménytelenül érvelt azzal is, hogy az oltalom kizárólag a bőrből és műbőrből készült áruféleségekre terjed ki, a perbeli táska pedig nem ilyen. A katalógusokban ugyanis a bevásárlótáska anyaga nem volt feltüntetve, és leírás alapján sem volt megismerhető.

Eredménytelenül vitatták az alperesek azt is, hogy a felperes az F/4. jelzés alatti, illetőleg a tárgyaláson felmutatott terméket nem az I. rendű alperestől vásárolta. Egyrészt a peres eljárást megelőző levelében ennek tényét maga az I. rendű alperes sem vitatta, másrészt az alperesek a Pp. 164. §-ának (1) bekezdése szerinti ezzel ellentétes bizonyítékot nem szolgáltatottak, ilyenre nem is hivatkoztak. Figyelemmel a csatolt „Tavaszköszöntő”, illetve „C...” katalógusokra is, az elsőfokú bíróság helyesen fogadta el, hogy a sérelmezett bevásárlótáska az I. rendű alperesnél került beszerzésre, a keresetben megjelölt további magatartásokat, úgymint importálás, eladásra felkínálás, forgalmazás, illetve reklámozás az alperesek pedig maguk sem vitatták.

Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság a védjegyek és a bevásárlótáskán látható mintázat összetéveszthetősége kérdésében is. A másodfokú bíróság az elsőfokú határozat indokolásának érveit teljes egészében osztotta. A fellebbezésekre tekintettel rámutat, hogy az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak és a kialakult gyakorlatnak megfelelően a védjegy lajstromkivonatból megismerhető színeket és a mintázatot együttesen tekintette a védjegy meghatározó elemeinek és összességében vetette össze a fényképen szereplő és eredetben is felmutatott bevásárlótáska mintájával. A felirat értékelése során helyesen érvelt azzal, hogy a vonatkozásban a védjegynek egyetlen domináns eleme a mintázat, tehát az összevethető grafikai része, ami azonban nem tartalmaz szóelemet, ezért nem lehet alkalmas az alperesi terméken lévő DAHON szó az átlagos fogyasztó számára a kellő elhatárolásra. A másodfokú bíróság egyetértett azzal az ítéleti okfejtéssel is, hogy a színárnyalatokban tapasztalható csekély fokú eltérés a négyzethálós szerkezet nagyfokú hasonlósága miatt nem elégséges ahhoz, hogy kiküszöbölje az összetéveszthetőséget a védjegy és a sérelmezett mintázat között, mert az összbenyomásban nem hozott olyan változást, ami biztonsággal orientálná a fogyasztókat a vásárlásuk és áruválasztásuk során. Annak az egyébként nem igazolt alperesi hivatkozásnak sem volt jelentősége a perben, hogy több ezer oltalom alatt álló tartan minta létezik. A jelen ügyben a felperes nem a védjegy és a megjelölés olyan mértékű hasonlóságára hivatkozott, amely folytán az érintett áruk hasonlósága miatt a fogyasztók azt összetéveszthetik. Ezért az elsőfokú bíróság helyesen azt vizsgálta, hogy fennáll-e annak a reális veszélye, hogy a felperes érintett színezetű és mintázatú védjegyét az alperesi bevásárlótáskán látható mintával az átlagos fogyasztó kapcsolatba hozza, ez pedig aggálytalanul megállapítható volt.

Nem volt alkalmas a kimentésre az alperesek azon védekezése, hogy a felperes termékei luxus minőséget képviselnek és kizárólag saját márkáüzletében szerezhetők be, mivel a felperes üzletpolitikájától függetlenül jogosult a védjegyoltalomból fakadó kizárólagos jogai érvényesítésére a jogviszony abszolút jellege folytán.

Tévesen hiányolták a fellebbezések azt is, hogy elmaradt a sérelmezett bevásárlótáskának a védjeggyel jelzett felperesi termékkel való közvetlen összehasonlítása. A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy a védjegybitorlási perben mindig a védjegy lajstrom szerinti képét kell összevetni a jogsértőnek állított megjelöléssel, ennek vizsgálatát pedig az elsőfokú bíróság nem vitásan elvégezte. Emellett a felperest a védjegyjogi védelem akkor is megilleti, ha védjegyét egyáltalán nem használja. Az alperesek alaptalanul hiányolták, hogy az ítélet indokolása nem tért ki a szabadalmi ügyvivő szakvéleményére, mivel megállapítható, hogy védekezésük a perben azzal egybevágott, és azt az elsőfokú bíróság részletesen értékelte.

A fentiekben kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a meggyőződésre, hogy a sérelmezett magatartásokkal az alperesek megvalósították

a felperes színes ábrás közösségi védjegyének a bitorlását és a jogszabály megfelelő alkalmazásával marasztalta az alpereseket a jogkövetkezményekben is. A Vt. 27. §-ának (11) bekezdése lehetőséget biztosít az eljáró bíróság részére, hogy az arányosság és szükségesség követelményére tekintettel meghatározza a nyilvános közzététel módját, az elsőfokú bíróság pedig ennek megfelelően járt el. A keresethez kötöttség a gyakorlat szerint az elégtétel adására irányuló kérelem előterjesztésére vonatkozik, ezért az I. rendű alperes alaptalanul hivatkozott a Pp. 215. §-ára való utalással a kereseti kérelmen való túlterjeszkedésre.

Megfelelően döntött az elsőfokú bíróság a perköltség tekintetében is. A csatolt megbízási szerződés 2. pontjában a felperes és jogi képviselője az ügyvédi munkadíjat az elsőfokú eljárásra vonatkozóan 180 EUR/órában állapították meg, melynek mértékét 2 700 EUR összegben maximálták. A felszámított 14,4 munkaóra időráfordítás, figyelemmel a külföldi ügyféllel való kapcsolattartásra, arányosnak tekinthető az elvégzett ügyvédi tevékenységgel, az nem tekinthető eltúlzottnak. A II. rendű alperes alaptalanul sérelmezte, hogy a perköltség megállapításánál nem mutatkozott meg, hogy ő a terméket nem forgalmazta, ennek összege ugyanis független az elkövetési magatartások számától, mert jelentősége annak van, hogy a jogsértést ő is elkövette. Erre tekintettel a fellebbviteli bíróság nem találta indokoltnak a perköltség mérsékelését.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság nem látott okot sem a határozat hatályon kívül helyezésére, sem annak megváltoztatására, ezért a Pp. 253. § (2) bekezdésének alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, a fellebbezett rendelkezéseket helybenhagyta.

A fellebbezések nem vezettek eredményre, ennek folytán a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint az alperesek kötelesek megfizetni a felperesnek a fellebbezési eljárással felmerült költségét, ami a jogi képviselője ügyvédi munkadíját foglalja magában. A fellebbezési szakban a felperes nem csatolt újabb okiratot, a 7/F/1. alatti megbízási szerződés pedig a fentiek szerint kizárólag az elsőfokú eljárásra rendelkezett az ügyvédi munkadíjtól. Ezért a felperesnek fizetendő másodfokú perköltség összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (3) és (5) bekezdéseinek alkalmazásával határozta meg.

Budapest, 2011. február 22.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Fülöp Györgyi s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:
bíróági ügyintéző